

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 16, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/9/2024 z 27. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na nestranný súd a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prejednanie vecí nestranným súdom a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada od najvyššieho súdu primerané finančné zadostučinenie 50 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Rozsudkom Špeciálneho súdu Pezinok (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. BB-3T/2008 z 24. februára 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Toš 5/2009 z 13. septembra 2010 bol sťažovateľ uznaný za vinného (a) v bode 1 za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, (b) v bode 2 za trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva a (c) v bode 3 za trestný čin hrubého nátlaku formou spolupáchateľstva. Sťažovateľ bol odsúdený na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Zároveň bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2T/31/2001 z 28. júna 2007 v spojení

s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2To/1/2008 z 11. novembra 2008, čo sa týka výroku o treste vo vzťahu k sťažovateľovi, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením trestu, stratili podklad.

3. Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4Nt/4/2013 z 26. januára 2015 podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku *per analogiam* bola z dôvodu podľa § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov okrem iných aj u sťažovateľa povolená obnova konania a súčasne bol u sťažovateľa zrušený výrok o treste z rozsudku špeciálneho súdu z 24. februára 2009, ako aj všetky výroky na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, v prospech odsúdených.

4. V konaní po povolení obnovy konania Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 9. novembra 2015 na základe uznania viny sťažovateľom (rozsudkom špeciálneho súdu z 24. februára 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 13. septembra 2010, pozn.), kde výrok o vine zostal po povolení obnovy konania nedotknutý, uložil sťažovateľovi výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie v tretej nápravno-výchovnej skupine. Zároveň zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 2T/31/2001 z 28. júna 2007 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2To/1/2008 z 11. novembra 2008 (čo sa týka výroku o treste) vo vzťahu k sťažovateľovi a všetky naň nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ zrušením trestu stratili podklad.

5. Odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2To/3/2016 z 23. februára 2016 zamietnuté. Sťažovateľ preto podal 23. februára 2016 dovolanie. Toto dovolanie bolo najskôr odmietnuté uznesením sp. zn. 2TdoV/17/2017 z 18. mája 2020. Ústavný súd však nálezom sp. zn. I. ÚS 79/2024 z 23. mája 2024 vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoV17/2017 z 18. mája 2020 bolo porušené základné právo sťažovateľa na nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

6. Medzičasom krajský súd na základe rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike (rozsudok z 12. 11. 2019, č. 45084/14) uznesením sp. zn. 3Ntok/1/2021 zo 16. júna 2021 povolil obnovu konania vo veci sp. zn. 2T/31/2001, zároveň zrušil rozsudok tohto súdu z 28. júna 2007, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2To/1/2008 z 11. novembra 2008 v celom rozsahu a ďalšie rozhodnutia na ne nadväzujúce.

7. Najvyšší súd o podanom dovolaní napokon rozhodol v napadnutom uznesení tak, že ho odmietol v zmysle § 382 písm. f) Trestného poriadku, pretože dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí argumentoval tým, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 9. novembra 2015, uznesenie najvyššieho súdu (ako druhostupňového súdu) z 23. februára 2016 a rovnako aj prvé dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu z 18. mája 2020 sú rozhodnutiami nadväzujúcimi na v konaní o obnove konania zrušené rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 2T/31/2001 z 28. júna 2007 a najvyššieho súdu sp. zn. 2To/1/2008 z 11. novembra 2008.

II. Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho právo na nestranný súd (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj jeho právo na prejednanie veci nestranným súdom (čl. 6 ods. 1 dohovoru), pretože od podania obžaloby (8. februára 2008) rozhodoval na súde prvého stupňa JUDr. Ján Hrubala, ktorý mal byť z dôvodu porušenia prezumpcie nevinoty z vykonávania úkonov trestného konania vylúčený. Sudca JUDr. Ján Hrubala bol totiž člen senátu v trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-2T/14/2007, kde v skutkovej vete rozsudku z 28. novembra 2007 bola prejednaná vina sťažovateľa vo vzťahu k založeniu zosnovaniu a podporovaniu zločineckej skupiny. Z toho dôvodu ho najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Tost/2/2022 z 26. januára 2022 ako predsedu senátu 3T vylúčil z vykonávania úkonov v trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. BB-3T/3/2008. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu, že o dovolaní už nie je potrebné meritórne rozhodnúť. Nepreskúma sa tak to, aký dopad malo vylúčenie sudcu JUDr. Jána Hrubalu na spravodlivosť konania. Podľa jeho názoru najvyššiemu súdu nič nebránilo v tom, aby podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že dovolaním napadnutým uznesením najvyššieho súdu (hoc aj zrušeným) bol porušený zákon (v príslušných ustanoveniach) v neprospech sťažovateľa, pričom by nebol daný dôvod na postup podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku.

III. Posúdenie ústavnej sťažnosti ústavným súdom

9. Napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, čiže preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a to z dôvodu, že bolo zrušené (na základe povolenia obnovy konania vo veci sp. zn. 3Ntok/1/2021). Sťažovateľ nenamieta to, že by rozhodnutie zrušené nebolo, tvrdí však, že aj napriek tomu mohol a mal najvyšší súd jeho dovolacie námietky preskúmať.

10. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí správne poukázal na to, že dovolanie možno podať len proti právoplatnému rozhodnutiu – teda proti takému rozhodnutiu, ktoré už nemožno napadnúť opravnými prostriedkami, kde už nie je priestor na zásah zo strany nižších súdov, a preto je (po splnení zákonom stanovených podmienok) priestor na to, aby „mimoriadne“ zasiahol najvyšší súd. V okolnostiach posudzovanej veci je zrejmé (a sťažovateľ to ani nenamieta), že právoplatné rozhodnutie v čase, keď najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodoval, neexistovalo – bolo zrušené. Základný predpoklad prípustnosti podaného dovolania preto nebol daný a ústavný súd sa s týmto názorom v plnom rozsahu stotožňuje.

11. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera. Podľa odseku 2 (prvej vety) tohto ustanovenia súčasne s týmto výrokom dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo.

12. Podľa § 388 ods. 1 Trestný poriadok (ktorým argumentuje sťažovateľ) dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

13. Tieto ustanovenia spolu vzájomne súvisia a vyplýva z nich, že v prípade, ak najvyšší súd zistí dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, tak nevyhnutne nasleduje aj výrok podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku (zrušenie rozhodnutia alebo jeho časti) a zároveň aj výrok podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku (prikázanie veci nižším súdom na opätovné prerokovanie a rozhodnutie). Nemožno pritom zrušiť rozhodnutie, ktoré už bolo zrušené (ako je to v prípade sťažovateľa), a nemožno vrátiť vec, ktorá už bola nižšiemu súdu vrátená (a medzičasom aj rozhodnutá týmto nižším súdom). Uvedené len poukazuje na správnosť záverov najvyššieho súdu vyjadrených v napadnutom rozhodnutí, z ktorých vyplýva, že najvyšší súd nateraz nie je oprávnený zasiahnuť, pretože vo veci ešte nebolo právoplatne rozhodnuté nižšími súdmi.

14. Vo veci sťažovateľa je dôležité to, že vec sa (s ohľadom na obnovu konania) vrátila Špecializovanému trestnému súdu na nové konanie a rozhodnutie vo veci, pričom nie je podstatné, či sa tak stalo na základe dovolacieho rozhodnutia v napadnutom konaní, alebo v dôsledku iného konania/rozhodnutia, pretože námietky sťažovateľa môžu byť stále odstránené samotným Špecializovaným trestným súdom, odvolacím súdom a napokon aj dovolacím súdom v prípadnom opätovnom dovolacom konaní. Zásah najvyššieho súdu by bol v tomto prípade zjavne predčasný.

15. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom napadnutých základných práv a práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu